

**Protokół nr 37/2012
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z 26 listopada 2012 r.**

BRM-ZKO.0012.12.12.2012

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Krzysztof Kilarski.

Na ogólną liczbę 5 radnych, obecni byli wszyscy radni – członkowie Komisji.

Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek posiedzenia:

I. Zaopiniowanie projektów uchwał w sprawie:

1. programu współpracy Miasta Wrocławia z organizacjami pozarządowymi w roku 2013 – **druk nr 804/12,**
2. przyjęcia gminnego programu wspierania rodziny we Wrocławiu na lata 2012 – 2014 – **druk nr 803/12,**
3. przyjęcia powiatowego programu rozwoju pieczy zastępczej we Wrocławiu na lata 2012 – 2014 – **druk nr 805/12,**
4. przyjęcia „Programu ochrony środowiska dla miasta Wrocławia na lata 2012 - 2015” – **druk nr 817/12,**
5. ustalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Wrocławia – **druk nr 838/12,**
6. zatwierdzenia Wieloletniego Planu Inwestycyjnego Wrocławia na lata 2013 – 2017 – **druk nr 816/12,**
7. zmiany uchwały Nr XX/417/11 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2012 rok – **druk nr 853/12,**
8. zmiany uchwały Nr XX/418/11 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 854/12,**
9. wydania opinii o lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia – **druk nr 808/12,**
10. pozostawienia bez biegu zgłoszeń kandydatów w wyborach uzupełniających na kadencję 2012 – 2015 – **druk nr 806/12,**
11. uzupełniających wyborów na ławników do sądów powszechnych działających na terenie gminy Wrocław na kadencję 2012 – 2015 – **druk nr 807/12.**

II. Rozpatrzenie wezwań i skarg:

1. wezwania Stowarzyszenia Mieszkańców Osiedla Żerniki we Wrocławiu do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie północnego odcinka Trasy Targowej we Wrocławiu – **druk nr 797/12,**
2. skargi Wojewody Dolnośląskiego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla południowej części osiedla Żerniki we Wrocławiu – **druk nr 795/12,**
3. skargi pana [REDAKTED] do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowa-

nia przestrzennego południowo – zachodniej części obszaru Starego Miasta – rejonu ulicy Św. Antoniego – **druk nr 796/12,**

4. skargi pani [REDAKTOWANE] do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009 – 2013 – **druk nr 845/12,**

5. skargi pana [REDAKTOWANE] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 846/12,**

6. skargi pana [REDAKTOWANE] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 848/12,**

7. skargi państwa [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 847/12,**

8. skargi pana [REDAKTOWANE] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 849/12,**

9. skargi pana [REDAKTOWANE] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 855/12,**

10. skargi Małej Wspólnoty Mieszkaniowej Borowska [REDAKTOWANE] na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 851/12,**

11. skargi państwa [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] na Prezesa Zarządu Spółki Wrocławskie Mieszkania Sp. z o.o. – **druk nr 850/12.**

III. Sprawy bieżące:

1. Pismo Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych dot. przekazania informacji o ujawnionych okolicznościach, wskazujących na naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

2. Odpowiedź Prezes Zarządu Spółki Wrocławskie Mieszkania Sp. z o.o. na pismo Wiceprzewodniczącej RM Pani Marii Zawartko dot. dewastacji bramy wejściowej w kamienicy przy ul. Szczytnickiej (pismo do wiadomości Komisji).

3. Pismo prof. dr hab. Janusza Dróżdżyńskiego dot. rozwiązania stowarzyszenia Inicjatywa dla Wrocławia (pismo do wiadomości Komisji).

IV. Przyjęcie protokołu:

- nr 36/12 z dnia 15 października 2012r.

V. Wolne wnioski.

Ad. I.

W tym miejscu Komisja zaopiniowała projekty uchwał w sprawie:

1. programu współpracy Miasta Wrocławia z organizacjami pozarządowymi w roku 2013 – **druk nr 804/12** – pozostawiła projekt uchwały bez opinii;
2. przyjęcia gminnego programu wspierania rodziny we Wrocławiu na lata 2012 – 2014 – **druk nr 803/12** – pozostawiła projekt uchwały bez opinii;
3. przyjęcia powiatowego programu rozwoju pieczy zastępczej we Wrocławiu na lata 2012 – 2014 – **druk nr 805/12** – pozostawiła projekt uchwały bez opinii;
4. przyjęcia „Programu ochrony środowiska dla miasta Wrocławia na lata 2012 – 2015” – **druk nr 817/12** – postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
5. ustalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Wrocławia – **druk nr 838/12** – postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
6. zatwierdzenia Wieloletniego Planu Inwestycyjnego Wrocławia na lata 2013 – 2017 – **druk nr 816/12** – postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
7. zmiany uchwały Nr XX/417/11 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2012 rok – **druk nr 853/12** – postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
8. zmiany uchwały Nr XX/418/11 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 854/12** – postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;;
9. wydania opinii o lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia – **druk nr 808/12** – pozostawiła projekt uchwały bez opinii;
10. pozostawienia bez biegu zgłoszeń kandydatów w wyborach uzupełniających na kadencję 2012 – 2015 – **druk nr 806/12** – postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

11. uzupełniających wyborów na ławników do sądów powszechnych działających na terenie gminy Wrocław na kadencję 2012 – 2015 – **druk nr 807/12** - postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały.

Ad. II.

Kolejnym punktem było rozpatrzenie następujących skarg i wezwań:

1) wezwania Stowarzyszenia Mieszkańców Osiedla Żerniki we Wrocławiu do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie północnego odcinka Trasy Targowej we Wrocławiu – **druk nr 797/12**. Pismem dnia 07.11.2012r. Stowarzyszenie Mieszkańców Osiedla Żerniki Nowe we Wrocławiu wniosło o usunięcie naruszenia prawa poprzez uchylenie wskazanej na wstępie uchwały. Jako uzasadnienie wskazało, naruszenie art. 20 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym polegające na sprzeczności planu ze studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Wrocławia, który wymaga by teren ulic Bukowej i Białodrzewnej dostosowany był w swej zabudowie do historycznej kompozycji przestrzennej w zakresie planowania, skali i bryły zabudowy, w zakresie zależnym od lokalnych uwarunkowań tak, aby zapewnić harmonijne współistnienie elementów kompozycji historycznej i współczesnej. dodatkowo wzywający podkreślił, że w mpzp nie określono maksymalnych wskaźników ilości zabudowy mieszkaniowej, co narusza art. 15 ust. 2 pkt 6 w/w ustawy. W ocenie wzywających doszło ponadto do naruszenia art. 1 ust. 2 i art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy, polegające na nie nałożeniu w mpzp obowiązku zachowania istniejącego drzewostanu oraz art. 1 ust. 2 pkt 9, art. 6 ust. 2 pkt 2 i art. 15 ust. 3 pkt 4, 4a i 5 ustawy wyrażające się w pominięciu określenia granic terenów przeznaczonych pod inwestycje celu publicznego. Zdaniem wzywających w uchwalonym planie nie uwzględniono interesu publicznego na co wskazuje m.in. niedostateczna ilość miejsc parkingowych dla domów o zabudowie bliźniaczej, szeregowej i wielorodzinnej. Rozstrzygając wezwanie, Rada Miejska winna przyrzeć się zarzutom. W szczególności rozstrzygnąć, czy w istocie doszło do niezgodności planu z warunkami zabudowy i zagospodarowania przestrzennego a dodatkowo wskazanych wyżej przepisów. W ocenie Komisji procedura przebiegała w sposób właściwy, zaś zarzuty wezwania nie znajdują głębszego uzasadnienia. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 0, wstrzymało się – 2 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

2) skargi Wojewody Dolnośląskiego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla południowej części osiedla Żerniki we Wrocławiu – **druk nr 795/12**. Wobec odrębnego, niż Wojewoda Dolnośląski stanowiska, Komisja jest zdania, że skargę należy oddalić co pozwoli na kontynuowanie procedury skargowej przed sądem administracyjnym. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

3) skargi pana [REDAKTOWANO] do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowo – zachodniej części obszaru Starego Miasta – rejonu ulicy Św. Antoniego – **druk nr 796/12**. Pismem dnia 08.08.2012r. pan [REDAKTOWANO] wniósł o usunięcie naruszenia prawa poprzez uchylenie wskazanej na wstępie uchwały. Jako uzasadnienie wskazał, iż nabył od Gminy Wrocław nieruchomości położoną przy ul. Św. Antoniego [REDAKTOWANO] we Wrocławiu z przeznaczeniem na hotel. W toku procedury związanej z uzyskaniem pozwolenia na budowę okazało się, iż cel dla którego zakupił nieruchomość nie może być osiągnięty, czego potwierdzeniem jest decyzja Wojewody Dolnośląskiego z dnia 30.04.2012r. Interwencja w Urzędzie Miejskim Wrocławia nie dała rezultatu. Z jednej strony skarżący przekonywany jest o możliwości prowadzenia inwestycji przy aktualnych zapisach planu miejscowego, z drugiej otrzymał zapewnienia, iż wszczęto procedurę planistyczną uchwałą RM o nr XLIII/1333/09 z dnia 29.12.2009r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie synagogi Pod Białym Bocianem we Wrocławiu, który to plan obejmować ma

m.in. nieruchomości skarżącego. W tych warunkach skarżący wezwał do zmiany planu, względnie zakończenia procedury wszczętej uchwałą RM o nr XLIII/1333/09. Wezwanie zostało oddalone uchwałą z dnia 13.09.2012r. o nr XXXI/713/12. Opiniowana skarga nie zawiera konkretnych zarzutów dotyczących poszczególnych postanowień uchwały Rady Miejskiej Wrocławia o nr XXXVIII/2451/05 z dnia 19 maja 2005r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowo-zachodniej części obszaru Starego Miasta – rejonu ulicy Św. Antoniego. Sformułowane w niej ogólne zarzuty dotyczą wyłącznie zagadnień granic prawa własności, w tym art. 21 i art. 64 Konstytucji w zw. z art. 140 kc, a ponadto art. 1 ust. 2 pkt 7 oraz art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Decydując o skardze, Rada Miejska winna przyrzeć się zarzutom. W szczególności rozstrzygnąć, czy w istocie doszło do naruszenia prawa własności skarżącego. W rzeczywistości bowiem zarzut srowadza się wyłącznie do ograniczenia prawa własności wobec nieruchomości. Tymczasem, co warto podkreślić, nawet najszerze z praw, jakim jest prawo własności nie ma charakteru bezwzględny. Może doznawać ono szeregu ograniczeń wynikających z przepisów prawa. Z reguły są to przepisy rangi ustawowej. Jednak ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania z prawa własności do nieruchomości mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W orzecznictwie oraz literaturze przedmiotu możliwość taką, określa się sformułowaniem władztwa planistycznego. Uwzględniając powyższe uznać należy, iż przyjęty przez Radę Miejską uchwałą wskazaną na wstępie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie doprowadził do naruszenia obowiązujących przepisów prawa, a zarzuty skarżącego są nieuzasadnione. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

4) skargi pani [REDAKTURA] do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2009 – 2013 – **druk nr 845/12**. Pani [REDAKTURA] w oparciu o art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, wezwała Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa jakie nastąpiło w wyniku wejścia w życie uchwały Rady Miejskiej Wrocławia o nr XXIV/868/08 z dnia 11 września 2008r. w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2008-2013. Rada Miejska Wrocławia nie uwzględniła wezwania w/w. W skardze pani [REDAKTURA] ponowiła zarzuty stawiane w wezwaniu dotyczące nielegalności uchwały. Nie zawarła jednak w niej konkretnych zarzutów dotyczących poszczególnych postanowień uchwały Rady Miejskiej Wrocławia o nr XXIV/868/08 z dnia 11 września 2008r. w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2008-2013. Jednakże z treści uzasadnienia wezwania wynika pośrednio, iż wzywająca domaga się jej realizacji poprzez podjęcie decyzji inwestycyjnych na nieruchomości budynkowej, w której znajduje się zajmowany przez nią lokal. Dodatkowo podkreśliła nierówne traktowanie obywateli oraz lekceważenie prawa wyrażające się w braku stosowania zniżek wobec lokali o niskim standardzie wyposażenia. Komisja zauważa, iż uchwała Rady Miejskiej Wrocławia o nr XXIV/868/08 z dnia 11 września 2008r. w sprawie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wrocław na lata 2008-2013, podjęta została na podstawie art. 18 ust. 1 w związku z art. 40 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) a także art. 4 i art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2005r. Nr 31, poz. 266 ze zm.). Wskazana w podstawie prawnej ustawa zezwala na uchwalanie przez organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego, wieloletnich programów gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy. Zakres regulacji określony został w ust. 2 art. 21, których granice zostały uwzględnione w uchwale wskazanej na wstępie. Wbrew twierdzeniom skarżącej, w § 11 w/w uchwały ustalono czynniki wpływające na wysokość czynszu najmu poprzez podwyższenie lub obniżenie wartości użytkowej lokalu. W katalogu ustalonych czynników znalazły się zgodnie z ustawowym wskazaniem czynniki

związane z ogólnym stanem technicznym budynku, położeniem budynku, położeniem lokalu w budynku oraz wyposażeniem budynku i lokalu w urządzenia techniczne. Wobec jedynie takich zarzutów skarżącej, Komisja nie widzi podstaw jej merytorycznego uzasadnienia. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o odrzucenie przedmiotowej skargi;

5) skargi pana [REDAKTOWANE] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 846/12**. Pismem z dnia 5 września 2012 r. oraz 15 października 2012 r., pan [REDAKTOWANE] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę powszechną na Prezydenta Wrocławia. W uzasadnieniu pisma Skarżący wskazał na rażące zawyżenie opłat czynszu zajmowanego przez niego lokalu mieszkalnego przy ul. [REDAKTOWANE] we Wrocławiu (dalej: „lokal”), nieodpowiadającemu stanowi technicznemu budynku. Ponadto wystąpił z roszczeniem zapłaty kwoty 6600 zł wraz z ustawowymi odsetkami za szkody powstałe w wyniku zalania lokalu spowodowanego nieszczelnością dachu, a także kwoty 9600 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu niesprawnego systemu centralnego ogrzewania w budynku. Ustosunkowując się do powyższego Wiceprezydent Wrocławia pismem z dnia 30 października 2012 r. wskazał, iż pan [REDAKTOWANE] jest właścicielem lokalu nr [REDAKTOWANE] w budynku stanowiącym własność wspólnoty mieszkaniowej, położonym przy ul. [REDAKTOWANE] którego zarządcą na mocy uchwały powierzenia zarządu nieruchomością wspólną jest ZGN Centrum sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu przy pl. Solidarności 1/3/5 (dalej: „Zarządca”). W związku z powyższym stwierdził, iż wszelkie sprawy ściśle związane z zarządzaniem nieruchomością wspólną tego budynku prowadzone są przez Zarządcę. Zaznaczył ponadto, że Gmina Wrocław jest tylko i wyłącznie jednym ze współwłaścicieli nieruchomości wspólnej, nie jest w niej w żaden sposób uprzywilejowana i nie może być stroną, do której swoje skargi kieruje inny właściciel. Ze stanu faktycznego niniejszej sprawy wynika, iż w budynku przy ul. [REDAKTOWANE] we Wrocławiu istnieje wspólnota mieszkaniowa, którą tworzy dziesięciu właścicieli samodzielnych lokali wyodrębnionych, w tym Skarżący oraz Gmina Wrocław jako właściciel samodzielnych niewyodrębnionych lokali mieszkalnych i użytkowych. Zgodnie bowiem z art. 6 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U.2000.80.903 j.t, z późn. zm., dalej: „ustawa”) ogół właścicieli, których lokale wchodzi w skład określonej nieruchomości, tworzy wspólnotę mieszkaniową. W ramach wspólnoty mieszkaniowej Gmina Wrocław posiada takie same prawa i obowiązki jak każdy inny właściciel lokalu. Powyższe wynika z faktu, iż Gmina występuje w przedmiotowej sprawie jako podmiot prawa prywatnego, wykonujący przysługujące jej prawo własności. Zgodnie z art. 17 ustawy za zobowiązania dotyczące nieruchomości wspólnej odpowiada wspólnota mieszkaniowa bez ograniczeń, a każdy właściciel lokalu - w części odpowiadającej jego udziałowi w tej nieruchomości. Zatem wszelkie remonty i naprawy wszystkich części wspólnych, w tym objęte przedmiotem skargi naprawy dachu czy instalacji centralnego ogrzewania, oraz koszty z nimi związane ponosi wspólnota jako całość, a zatem wszyscy właściciele lokali. Art. 20 ustawy formułuje obowiązek właścicieli lokali do podjęcia uchwały o wyborze jednoosobowego lub kilkuosobowego zarządu, jeżeli, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, lokali wyodrębnionych, wraz z lokalami niewyodrębnionymi, jest więcej niż siedem. Zarządca przejął zatem obowiązki właścicieli w stosunku do części wspólnych nieruchomości. Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż ustawa nie przyznaje Gminie żadnych szczególnych praw do kontrolowania i nadzorowania zarządcy, ponad te które wynikają z uprawnień Gminy jako właściciela części lokali. Również czynsz, do którego w części skargi odniósł się Skarżący, jest ustalany wspólnie i opłacany wspólnie przez wszystkich właścicieli nieruchomości, jako koszt zarządzania częściami wspólnymi nieruchomości. Reasumując w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia ze sprawą administracyjną, a przewidującą równorzędność stron sprawą cywilną. Kierowanie zatem jakichkolwiek pism w trybie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2000.98.1071 j.t. z późn. zm.) należy uznać za niedopuszczalne jako pozbawione podstawy prawnej. Właściwą drogą dla Skarżącego w celu dochodzenia roszczeń określonych w skardze może ewentualnie stanowić przepis art. 26 ustawy, który stanowi, iż w przypadku gdy zarząd nie wypełnia swoich obowiązków albo narusza zasady prawidłowej gospodarki, każdy właściciel może żądać

ustanowienia zarządcy przymusowego przez sąd, który określi zakres jego uprawnień oraz należne mu wynagrodzenie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

6) skargi pana [REDAKTOWANO] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 848/12**. Pismem z dnia 8 października 2012 r., Pan [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę skierowaną do Rady Miejskiej we Wrocławiu na Prezydenta Miasta Wrocławia z powodu niezasadności ustalenia opłaty dodatkowej z powodu nieuiszczenia z góry opłaty za cały okres parkowania pojazdu samochodowego na drodze publicznej w strefie płatnego parkowania. Skarżący wskazał, iż po zaparkowaniu w strefie płatnego parkowania dokonał opłaty, a stwierdzający powyższe dokument umieścił „we wskazanym miejscu”. Wyjaśnił, iż nie przewidział czasu postoju, z czego wynika okoliczność, iż pojazd skarżącego pozostawał w strefie płatnego parkowania po upływie czasu określonego na wydruku z parkometru. Powyższe doprowadziło do wystawienia przez kontrolera zawiadomienia „o pobraniu opłaty dodatkowej za nieuiszczenie opłaty za parkowanie”. W ocenie Skarżącego usprawiedliwienie przekroczenia „limitu postoju” przejawiające się w „braku przewidywalności” planowanego czasu parkowania, powinno znaleźć pozytywną reakcję służb odpowiedzialnych za egzekucję opłaty w postaci „anulowania kary”. Ponadto Skarżący podniósł, iż skoro dokonał opłaty parkingowej w kwocie 2 zł to w odróżnieniu od osób, które w ogóle nie dokonały opłaty, a zostali obciążeniu również opłatą dodatkową w wysokości 50 zł, powinien dokonać dopłaty w kwocie 48 zł. Stanowisko w przedmiocie skargi zajął Dyrektor Departamentu Infrastruktury i Gospodarki Urzędu Miejskiego Wrocławia w piśmie z dnia 24 października 2012 r., wskazując, iż *zawiadomienie o obowiązku zapłaty opłaty dodatkowej w wysokości 50 zł za nieuiszczenie opłaty za parkowanie pojazdu samochodowego w strefie płatnego parkowania zostało w niniejszej sprawie wystawione zgodnie z obowiązującymi przepisami, tj. ustawą o drogach publicznych (Dz. U. 2007 r. Nr 19 poz. 115, z późn. zm., dalej: „Ustawa”), a także uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia nr XLIX/1437/10 z dnia 22 kwietnia 2010 r (dalej: „Uchwałą”).* Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. w/w pism, a także pisma Skarżącego z dnia 31 sierpnia br. skierowanego do Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta Wrocławia oraz odpowiedzi na to pismo Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta Wrocławia z dnia 24 września 2012 r. wraz z załącznikami, w dniu 24 sierpnia 2012 r. Skarżący zaparkował pojazd samochodowy w strefie płatnego parkowania, w dniu oraz w czasie, zobowiązującym zgodnie z Uchwałą do uiszczenia opłaty za parkowanie. W wyniku przeprowadzanej kontroli, o godzinie 10:54, w związku ze znajdującym się za szybą bilet parkingowym, który uprawniał do parkowania do godz. 10:18, kontroler wystawił zawiadomienie nr BB 453516 „o pobraniu opłaty dodatkowej za nieuiszczenie opłaty za parkowanie”. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 Ustawy, korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Stosownie do treści art. 13b ust. 1 Ustawy, opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 Ustawy, pobiera się za parkowanie pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo. § 2 ust. 2 Uchwały wskazuje, iż za parkowanie pojazdów samochodowych w strefach płatnego parkowania, pobiera się opłaty w dni robocze od poniedziałku do piątku w godzinach od 9 do 18 oraz w soboty w godzinach od 9 do 14. Kolejne przepisy art. 13b Ustawy upoważniają radę gminy (miasta) do określenia sposobu pobierania tej opłaty (ust. 4 pkt 1 i 3). W tym zakresie § 8 ust. 5 Uchwały stanowi, iż parkowanie po upływie czasu określonego na wydruku z parkometru jest równoznaczne z niewniesieniem opłaty za parkowanie. Powyższy przepis wskazuje na przyjęcie obowiązku ponoszenia opłat za parkowanie w strefie płatnego parkowania z góry. Dodatkowo zgodnie z art. 13f Ustawy, za nieuiszczenie opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 Ustawy, pobiera się opłatę dodatkową, przy czym wysokość i sposób jej pobierania określa rada gminy (miasta), lecz jej wysokość nie może przekraczać 50 zł. Rada Miejska Wrocławia w § 10 ust. 1 Uchwały ustaliła opłatę dodatkową w wysokości 50 zł. W wyniku przedstawionej powyżej analizy stanu faktycznego oraz prawnego,

należy wskazać, iż nałożenie opłaty dodatkowej w przedmiotowej sprawie zostało dokonane zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Przepisy Ustawy pozostawiły swobodę organowi stanowiącemu gminy w zakresie określenia sposobu pobierania tej opłaty. Rada Miejska Wrocławia przyjęła obowiązek ponoszenia opłat za parkowanie w strefie płatnego parkowania z góry, w związku z powyższym osoba parkująca po upływie okresu, za który uiściła stosowną opłatę, jest zobowiązana, jeżeli zamierza dalej pozostawić samochód w strefie płatnego parkowania, uiścić kolejną opłatę. Nie ma znaczenia przy tym fakt, iż parkujący nie jest w stanie przewidzieć czasu na jaki zamierza pozostawić samochód w w/w strefie. Stanowisko Skarżącego, iż sytuacja osoby, która dokonała opłaty za parkowanie, jednakże nie za cały okres pozostawienia pojazdu w strefie płatnego parkowania powinna być względniejsza od sytuacji osoby, która nie uiściła opłaty w ogóle nie ma uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa. Obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej jest związany z samym faktem pozostawiania pojazdu w strefie płatnego parkowania bez uiszczenia stosownej opłaty za parkowanie, bez znaczenia jest przy tym fakt uiszczenia opłaty za poprzednie okresy parkowania. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

7) skargi państwa [REDAKTURA] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 847/12.** Państwo [REDAKTURA] i [REDAKTURA] (dalej: „Skarżący”) złożyli skargę do Rady Miejskiej Wrocławia na Prezydenta Wrocławia w przedmiocie zwrotu bonifikaty udzielonej przy sprzedaży lokalu mieszkalnego nr [REDAKTURA] w budynku przy ul. [REDAKTURA] we Wrocławiu. Skarżący wskazali, iż po wykupieniu mieszkania od Gminy Wrocław w dniu 20 grudnia 2001 r. sprzedali je w dniu 17 maja 2002 r., przeznaczając w całości przychód uzyskany ze sprzedaży tego mieszkania na zakup materiałów budowlanych w celu budowy domu w [REDAKTURA] w którym zamieszkali w listopadzie 2002 r. W ocenie Skarżących fakt, iż sprzedając wykupione wcześniej przez nich mieszkanie komunalne z gminną bonifikatą, przeznaczając uzyskane z tego tytułu pieniądze na cele mieszkaniowe, powoduje, iż nie są zobowiązani do zwrotu kwoty równej przyznanej bonifikacie. Ustosunkowując się do powyższego stanowiska Wiceprezydent Wrocławia pismem z dnia 25 października 2012 r. wskazał, iż zgodnie z obowiązującym w dacie sprzedaży przepisem art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2010.102.651 j.t. z późn. zm., dalej: „Ustawa”) właściwy organ może żądać zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, jeżeli nabywca lokalu mieszkalnego zbywa go przed upływem 5 lat, z zastrzeżenia wyjątku w przypadku zbycia na rzecz osoby bliskiej. Dopiero w wyniku nowelizacji ustawy w roku 2010 wprowadzono do art. 68 Ustawy ust. 2a pkt 5, zgodnie z którym zwrotu, o którym mowa powyżej nie można żądać w przypadku gdy środki uzyskane ze sprzedaży lokalu mieszkalnego przeznaczone zostaną w ciągu 12 miesięcy na nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystanej na cele mieszkaniowe. Powyższego przepisu w ocenie Wiceprezydenta nie można jednak zastosować w niniejszej sprawie, ponieważ materiały budowlane zakupione na budowę domu nie są nieruchomością przeznaczoną na cele mieszkaniowe. W związku z powyższym wskazano jako zasadne dochodzenie od Skarżących kwoty równej udzielonej bonifikacie. Zgodnie z powyższym stanowiskiem zarządzeniem Prezydenta Wrocławia nr 577/12 z dnia 8 października 2012 r. odmówiono Skarżącym umorzenia należności. Podstawowe znaczenie w przedmiotowej sprawie ma rozstrzygnięcie dotyczące ustalenia stanu prawnego stanowiącego podstawę żądania zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie. Nie może budzić wątpliwości, iż skutki prawne w postaci możliwości żądania w/w zwrotu są bezpośrednio związane z czynnościami zakupu, a następnie sprzedaży lokalu mieszkalnego, o których mowa w art. 68 Ustawy, a zatem zmiany stany prawnego, które nastąpiły po ich dokonaniu nie mają znaczenia prawnego. Z analizy stanu faktycznego oraz dat kolejnych nowelizacji Ustawy wynika, iż zarówno w dacie zakupu przedmiotowego lokalu mieszkalnego, jak i jego zbycia obowiązywał art. 68 Ustawy w brzmieniu ustalonym przez ustawę z dnia 7 stycznia 2000 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz innych ustaw (Dz. U. Nr 6, poz. 70). W związku z powyższym zgodnie przepisami mającymi zastosowanie w niniejszej sprawie każde zbycie dokonane przed upływem określonego ustawą terminu rodzi

obowiązek zwrotu, bez względu na to, czy zbycie następuje z przeznaczeniem ceny uzyskanej ze sprzedaży na zakup innego lokalu mieszkalnego. Zwrócić bowiem należy uwagę, iż w/w wyłączenie obowiązku zwrotu uzyskanej bonifikaty zostało wprowadzone dopiero ustawą nowelizacyjną z 22 października 2007 r., a więc już po zaktualizowaniu się uprawnień gminy w tym przedmiocie. W żadnym przypadku nie można przyjąć jakoby zamiarem ustawodawcy było usankcjonowanie funkcjonującego wyłączenia w odniesieniu do przypadku zbycia nieruchomości, które miały miejsce przed wejściem w życie nowelizacji. Reasumując należy uznać żądanie Gminy Wrocław w przedmiocie zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie w niniejszej sprawie za w pełni zasadne, pozostające w zgodzie z przepisami prawa. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

8) skargi pana [REDAKOWANE] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 849/12.** Pismem z dnia 2 października 2012 r., Pan [REDAKOWANE] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na Prezydenta Miasta Wrocławia skierowaną do Prezesa Rady Ministrów za pośrednictwem Rady Miejskiej Wrocławia, a także do Prokuratora Generalnego. Skarga zawiera również zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez Prezydenta Wrocławia, polegającego na narażeniu na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia Romów oraz pogwałceniu praw człowieka i jego godności w zorganizowanym przez Prezydenta Wrocławia obozowisku przy ul. Henryka Kamieńskiego we Wrocławiu (dalej: „obozowisko”), a także naruszenie ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu porządku i czystości w gminach oraz ustawy o ochronie środowiska. Skarżący wskazał, iż Romowie zamieszkujący obozowisko zanieczyszczają teren, stwarzając poważne zagrożenie epidemiologiczne i sanitarne dla mieszkańców Wrocławia, oraz zakłócają porządek. W ocenie Skarżącego zorganizowanie we wskazanym powyżej miejscu obozowiska jest dowodem na pogwałcenie Konwencji dotyczącej ochrony praw człowieka, bowiem warunki w jakich koczują Romowie narażają ich na utratę życia i zdrowia oraz naruszają ich ludzką godność. Stanowisko w przedmiocie skargi zajął Wiceprezydent Wrocławia w piśmie z dnia 14 listopada 2012 r., wskazując, iż Romowie zajmujący obozowisko prawdopodobnie posiadają status obywateli Unii Europejskiej, który gwarantuje im prawo swobodnego przemieszczania się na terytorium wszystkich państw członkowskich. Przyznał jednak, iż ustalenie ich obywatelstwa napotyka na poważne trudności. W piśmie zaprzeczono jakoby obozowisko na nieruchomości stanowiącej własność Gminy Wrocław zorganizował Prezydent Wrocławia, wskazując, iż pobyt w tym miejscu Romów ma od początku charakter nielegalny, pozbawiony zgody i akceptacji władz gminnych. Podkreślono, iż jedynie rejestracja pobytu, od której się konsekwentnie uchylają, daje tej grupie społecznej prawo do pełnej opieki socjalnej ze strony Państwa i świadczeń z pomocy społecznej, możliwości w zakresie edukacji i podejmowania legalnej pracy. Biorąc jednak pod uwagę warunki bytowe w obozowisku Gmina Wrocław poprzez swoje jednostki organizacyjne przeprowadziła na rzecz jego mieszkańców akcję szczepień ochronnych, ustawiono na jego terenie przenośne toalety, kontener na śmieci oraz zapewniono dostawę wody pitnej. Fakt podjęcia wyżej wymienionych działań, w ocenie Prezydenta Wrocławia, nie może prowadzić do stwierdzenia, że Prezydent dążył do zorganizowania pobytu Romów na zajmowanych nielegalnie działkach, a jedynie stanowi przejaw zrozumienia trudnej sytuacji życiowej Romów. Ponadto, jak wyjaśniono w piśmie, Gmina Wrocław jest przygotowana do skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego celem uzyskania tytułu prawnego do usunięcia osób przebywających na terenie obozowiska. W tym celu wystąpiono o ustalenie danych personalnych koniecznych do określenia strony pozwanej – osób zamieszkujących obozowisko. Podkreślono, iż bez współpracy i chęci uzyskania pomocy przez samych Romów, w wielu przypadkach, mimo zaangażowania ze strony Miasta Wrocławia, jakiegokolwiek działania są utrudnione, a czasem wręcz niemożliwe. W kontekście powyższych okoliczności Prezydent Wrocławia uznał skargę za skierowaną w stosunku do niewłaściwego organu, ponieważ powinna ona dotyczyć braku działań administracji rządowej w zakresie zgodnego z prawem pobytu mieszkańców obozowiska na terenie RP. Przechodząc do analizy przedstawionego powyżej stanu faktycznego w sprawie należy podzielić stanowisko Prezydenta

Wrocławia zawarte w piśmie z dnia 14 listopada 2012 r., iż Prezydent Wrocławia nie jest organizatorem obozowiska, a co za tym idzie nie jest zobowiązany do zapewnienia odpowiednich warunków do zamieszkiwania tego terenu. Gmina zobowiązana jest do zapewnienia opieki socjalnej osobom legalnie przebywającym na terenie Polski (art. 5 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, Dz.U.2009.175.1362 z późn. zm., dalej „ustawa o pomocy społecznej”), ewentualnie osobom, które spełniają przesłanki wymienione w art. 53 z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz.U.2011.264.1573 z późn. zm.). W każdym jednak przypadku osoby te muszą o taką pomoc wystąpić. W przedmiotowej sprawie mieszkańcy obozowiska nie wyrażają jednak woli współpracy w tym zakresie z organami władzy publicznej, ani legalizacji swego pobytu na terytorium RP. W takim przypadku nie można postawić zarzutu Prezydentowi Wrocławia naruszenia przepisów ustawy o pomocy społecznej, ani Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, tym bardziej, że mimo braku obowiązku Prezydent Wrocławia podejmuje inicjatywy poprawy warunków bytowych mieszkańców obozowiska. Z powoływanych przez Skarżącego przepisów ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391) oraz ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2008 r. Nr 25 poz. 150, z późn. zm.) wynikają obowiązki Gminy Wrocław jako właściciela nieruchomości, na której zlokalizowane zostało obozowisko, w ramach realizacji których zapewnione zostały przenośne toalety wraz ich serwisem i opróżnianiem, kontenery na śmieci, wywóz śmieci, dostawy wody pitnej, a także organizowane są różnego rodzaju akcje z zakresu opieki medycznej. Należy wskazać w tym miejscu, iż kompetencje w zakresie wydalenia osób nieposiadających obywatelstwa polskiego w tym m.in. ze względu na zagrożenie porządku publicznego lub zdrowia publicznego, należą do organów administracji rządowej. W swoim zakresie kompetencji, w celu eliminacji zagrożeń z zakresu ochrony środowiska, zagrożeń epidemiologicznych, zapewnienia porządku publicznego, realizując także własne uprawnienia właścicielskie Gmina Wrocław podjęła działania zmierzające do usunięcia osób przebywających na terenie obozowiska bez tytułu prawnego. Powyższe powinno w efekcie doprowadzić do stanu, w którym mieszkańcy obozowiska podejmą próby współpracy z władzami publicznymi, zmierzającymi do legalizacji pobytu, ustalenia ich statusu prawnego oraz zapewnienia właściwej opieki socjalnej i medycznej. Obecne bowiem zachowanie i nastawienie mieszkańców obozowiska uniemożliwia udzielenie im odpowiedniej pomocy, od której udzielenia Prezydent Wrocławia w zakresie swoich kompetencji, nie uchyła się, o czym świadczą podejmowane w przedmiotowej sprawie działania. Warto dodatkowo przy tym podkreślić, iż wystąpienie na drogę postępowania sądowego wymaga ustalenia danych adresowych pozwanych, co jak już wspomniano wyżej jest utrudnione. A zatem skarga jest nieuzasadniona. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

9) skargi pana [REDAKTOWANO] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 855/12**. Pismem z dnia 09 listopada 2012 r., Pan [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) wystąpił z wnioskiem o zbadanie problematyki wykonywania przez Prezydenta Wrocławia uchwały nr XXXVII/2420/05 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 21 kwietnia 2005r. w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Gminy Wrocław. W ocenie skarżącego wbrew przepisom w/w uchwały Prezydent Wrocławia odmówił nawiązania z nim stosunku najmu lokalu przy ul. [REDAKTOWANO] we Wrocławiu, w który ten wszedł z mocy prawa po zmarłym [REDAKTOWANO]. Z wyjaśnień Wiceprezydenta Wrocławia wynika, iż przedmiotowy lokal najmowany był przez pana [REDAKTOWANO]. Po śmierci najemcy pan [REDAKTOWANO] wystąpił z wnioskiem o zawarcie z nim umowy najmu. Przeprowadzone postępowanie wyjaśniające nie potwierdziło uprawnień do zawarcia umowy, gdyż skarżący nie należy do kręgu osób, które z mocy prawa wstępują w stosunek najmu lokalu po zgonie dotychczasowego najemcy (art. 691 kodeksu cywilnego). Niezadowolony z rozstrzygnięcia skarżący wystąpił na drogę postępowania sądowego, jednak wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział I Cywilny z dnia 9 lutego 2012r. powództwo skarżącego zostało oddalone. Uwzględniając powyższy stan

faktyczny, uznać należy iż skarga jest nieuzasadniona. Ewentualne zaś roszczenia dotyczące wstąpienia w stosunek najmu winny być rozstrzygnięte przez sąd, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych, postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

10) skargi Małej Wspólnoty Mieszkaniowej Borowska [REDAKTOWANO] na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 851/12**. Pismem z dnia 25 września 2012 r., Mała Wspólnota Mieszkaniowa Borowska [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę skierowaną do Rady Miejskiej na Zarząd Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu (dalej: „ZDiUM”) z powodu zaniechania wykonania zabezpieczenia ul. Borowskiej [REDAKTOWANO] przed hałasem powstałym w wyniku przebudowy ulicy Borowskiej. Zdaniem Skarżącej, przebudowa w/w drogi, której wynikiem była m.in. wyćinka szpaleru kilkudziesięciu drzew, doprowadziła do wzrostu poziomu hałasu powyżej dopuszczalnych norm. W miejsce rosnących drzew wybudowane zostały ekrany akustyczne, które jednak w ocenie Skarżącej nie chronią dostatecznie mieszkańców 2 i 3 kondygnacji budynku usytuowanego przy ul. Borowskiej [REDAKTOWANO] i powinny zostać podwyższone. Na dowód powyższych twierdzeń Skarżąca przedłożyła pismo Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska we Wrocławiu z dnia 19 sierpnia 2010 r., w którym stwierdzono, iż w opisywanej lokalizacji nastąpiło przekroczenie norm hałasu. Ustosunkowując się do skargi ZDiUM wskazał, iż zarzuty i argumentacja w niej zawarte nie zasługują na aprobatę. W ocenie ZDiUM przekroczenie norm dopuszczalnego hałasu występuje we Wrocławiu w wielu lokalizacjach. W związku z brakiem możliwości poprawy klimatu akustycznego na wszystkich obszarach jednocześnie opracowano program działań naprawczych w przedmiocie zabezpieczeń akustycznych. Z tego względu, zdaniem ZDiUM, niezasadny jest zarzut beczynności w tym przedmiocie. Ponadto wskazano, iż w wyniku zmiany Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz.U.2007.120.826 z późn. zm., dalej: „Rozporządzenie”) wyniki przedstawione w pomiarach wykonanych przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska we Wrocławiu mieszczą się w prawnie określonych poziomach hałasu. Zgodnie z art. 119 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2008.25.150 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”) dla terenów, na których poziom hałasu przekracza poziom dopuszczalny, tworzy się programy ochrony środowiska przed hałasem, których celem jest dostosowanie poziomu hałasu do dopuszczalnego. W przedmiotowej sprawie, w związku z przekroczeniem dopuszczalnych norm hałasu, wskazanych w Rozporządzeniu, opracowany został, zgodnie z wymogiem ustawowym, program działań naprawczych w przedmiocie zabezpieczeń akustycznych. Jak wynika z treści art. 115a Ustawy przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu uważa się za przekroczenie wskaźnika hałasu LAeq D lub LAeq N. z pisma z dnia 19 sierpnia Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska we Wrocławiu wynika, iż pomiary hałasu wykonane na poziomie IV kondygnacji budynku przy ul. Borowskiej [REDAKTOWANO] wykazały, że równoważny poziom dźwięku LAeq D wynosi 65,9 dB, a LAeq N 57,2 dB. Zgodnie z aktualnym brzmieniem Rozporządzenia, wydanego na podstawie art. 113 Ustawy, dopuszczalne poziomy hałasu powodowanego przez drogi i linie kolejowe dla terenów w strefie śródmiejskiej miast powyżej 100 tys. mieszkańców wynoszą odpowiednio LAeq D - 68 dB, a LAeq N - 60 dB. W związku z powyższym na terenie objętym treścią skargi poziom hałasu jest utrzymany poniżej dopuszczalnego poziomu. W okresie natomiast obowiązywania niższych dopuszczalnych poziomów hałasu zgodnie z obowiązkiem wynikającym z Ustawy, właściwe organy tworzyły programy ochrony środowiska przed hałasem, w związku z czym nie można postawić im zarzutu beczynności. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych, postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

11) skargi państwa [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] na Prezesa Zarządu Spółki Wrocławskie Mieszkania Sp. z o.o. - **druk nr 850/12**. Pismem z dnia 15 października oraz 15 listopada 2012 r. Państwo [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożyli skargę do Rady Miejskiej Wrocławia, w której zarzucili beczynność organu - Wrocławskie Mieszkania Sp. z o.o. w przedmiocie podjęcia uchwały w sprawie wyrażenia zgody na wykup zajmowanego przez nich mieszka-

nia nr [redacted] położonego przy ul. [redacted] i [redacted]. Skarżący załączyli do prośby kserokopie zgód mieszkańców na wykup przez nich lokalu mieszkalnego nr [redacted], które stanowi własność komunalną oraz wskazali, iż zgody takiej nie udzieliło trzech lokatorów. Pismem z dnia 30 października 2012 r. Wrocławskie Mieszkania Sp. z o.o. jako zarządzająca lokalami gminnymi poinformowała Skarżących, że aktualnie sprawa przeznaczenia lokalu nr [redacted] do obrotu cywilnoprawnego jest rozpatrywana w Biurze Sprzedaży Lokali Urzędu Miejskiego Wrocławia. W związku z powyższym spółka Wrocławskie Mieszkania odrębnym pismem poinformowała Skarżących o dotychczasowym braku zgody na podjęcie uchwały w sprawie wyrażenia zgody na sprzedaż przedmiotowego lokalu mieszkalnego. Na tle zaistniałego stanu faktycznego należy stwierdzić, iż do chwili sporządzenia i ogłoszenia wykazu nieruchomości przeznaczonych do sprzedaży, zgodnie z treścią art. 35 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2010.102.651 j.t. Z późn. zm.), nieruchomości pozostają poza obrotem prawnym, są więc niedostępne dla osób ubiegających się o jej nabycie, które nie mogą domagać się sprzedaży, gdyż przeznaczenie nieruchomości do obrotu należy wyłącznie do właściciela. Ewentualne nabycie nieruchomości, w sytuacji objęcia ich wykazem nieruchomości przeznaczonych do zbycia następuje na drodze cywilnoprawnej poprzez zawarcie stosownej umowy, a nie w drodze decyzji administracyjnej. W konsekwencji stwierdzić należy, że niniejsza sprawa nie jest sprawą administracyjną załatwianą w drodze decyzji administracyjnej i w konsekwencji przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2000.98.1071 j.t. z późn. zm., dalej: „kpa”) nie mają zastosowania przy jej rozpatrywaniu. Skoro w sprawie nie mają zastosowania przepisy kpa, niesłusznie skarżący powołuje się na przepisy regulujące to postępowanie i ich naruszenie przez organ. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych, postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad. III.

Następnie Komisja zapoznała się z treścią korespondencji:

1. Pismo Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych dot. przekazania informacji o ujawnionych okolicznościach, wskazujących na naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Komisja postanowiła zwrócić się do Prezydenta Wrocławia z wnioskiem o złożenie wyjaśnień w przedmiotowej sprawie, informując jednocześnie Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, że Komisja zwróciła się do Prezydenta Wrocławia z wnioskiem o złożenie wyjaśnień w przedmiotowej sprawie, a ewentualne dalsze postępowanie uzależnione będzie od otrzymanych wyjaśnień.
2. Odpowiedź Prezes Zarządu Spółki Wrocławskie Mieszkania Sp. z o.o. na pismo Wiceprzewodniczącej RM Pani Marii Zawartko dot. dewastacji bramy wejściowej w kamienicy przy ul. Szczytnickiej [redacted]. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.
3. Pismo prof. dr hab. Janusza Drózdzińskiego dot. rozwiązania stowarzyszenia Inicjatywa dla Wrocławia. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.

Ad. IV.

W tym miejscu Komisja zatwierdziła protokół nr 36/12 z dnia 15 października 2012r.

Ad. V.

Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Następnie Przewodniczący Komisji zaproponował, aby kolejne posiedzenie odbyło się dnia 7 grudnia 2012r. (piątek) o godz. 15,15, w sali nr 302.

Przewodniczący Komisji
Krzysztof Kilarski

Protokół sporządziła:

Elżbieta

Bocheńska - Zarzycka

